

Vergaderjaar 1989–1990

21 482 (R 1384)

Goedkeuring van het op 13 oktober 1989 te Montreal tot stand gekomen Verdrag inzake uitlevering tussen het Koninkrijk der Nederlanden en Canada (Trb. 1989, 169)

Nr. 3

MEMORIE VAN TOELICHTING

Inleiding

De uitleveringsbetrekkingen tussen het Koninkrijk der Nederlanden en Canada werden tot op heden beheerst door het op 26 september 1898 tussen het Koninkrijk der Nederlanden en het Verenigd Koninkrijk van Groot Brittannië en Ierland gesloten Verdrag tot uitlevering van misdadigers (Stb. 1899, 15). De geldigheid van dat Verdrag in de relatie tussen het Koninkrijk en Canada werd laatstelijk bevestigd in de notawisseling tussen beide landen van 24 februari en 8 maart 1971 (Trb. 1971, 81).

In 1988 heeft de Canadese regering voorgesteld onderhandelingen te openen over een nieuw bilateraal uitleveringsverdrag en heeft daarvoor een ontwerp voorgelegd. Behalve het Koninkrijk zijn België en Frankrijk door Canada aangezocht voor soortgelijke onderhandelingen en staan Griekenland en Spanje op het Canadese programma. Aanleiding voor deze stappen is de door Canada gevoelde behoefte haar uitleveringsrelaties op een meer moderne leest te schoeien, dan wel uit te breiden.

Het onderhavige Verdrag is op 13 oktober 1989 te Montreal ondertekend.

Bij de onderhandelingen is rekening gehouden met de ontwikkelingen welke het uitleveringsrecht de laatste decennia heeft ondergaan. Ontwikkelingen die werden vastgelegd in het Europees verdrag betreffende uitlevering van 13 december 1957 (Trb. 1965, 9) en vervolgens in de bij dat Verdrag behorende Aanvullende protocollen van respectievelijk 15 oktober 1975 (Trb. 1979, 119) en 17 maart 1978 (Trb. 1979, 120).

Aangezien Canada behoort tot de landen met Angelsaksisch rechtstelsel kon de opzet van het Europees Uitleveringsverdrag niet onverkort worden gevolgd. Derhalve is daarnaast ook aansluiting gezocht bij de recentere uitleveringsverdragen, gesloten tussen het Koninkrijk en andere «common law» landen, zoals het Uitleveringsverdrag tussen het Koninkrijk en de Verenigde Staten van Amerika van 24 juni 1980 (Trb. 1980, 111) en het Uitleveringsverdrag tussen het Koninkrijk en Australië van 5 september 1985 (Trb. 1985, 137). Het hedendaagse karakter van

het onderhavige Verdrag blijkt onder meer uit het feit dat ook fiscale delicten tot uitlevering kunnen leiden, dat rechtstreeks verkeer tussen de Ministeries van Justitie van het Koninkrijk en van Canada mogelijk is en dat uitlevering door toepassing van de verkorte procedure is opgenomen.

De belangrijkste vernieuwing is het verlaten van het enumeratiestelsel volgens welk systeem de delicten, ten aanzien waarvan de verdragspartijen zich verbinden uit te leveren, in het Verdrag worden opgesomd. Men vergelijkte artikel II van het Nederlands-Britse uitleveringsverdrag. In het overhavige Verdrag is, evenals in het Europees uitleveringsverdrag en de andere moderne uitleveringsverdragen gekozen voor het eliminatiestelsel, volgens hetwelk alle delicten die naar het recht van de verzoevende en aangezochte Staat met vrijheidsstraf zijn bedreigd in beginsel tot uitlevering kunnen leiden mits deze strafbedreiging een bepaald minimum te boven gaat.

Canada behoort, zoals vermeld, tot de «common law» landen. Deze landen plegen in het algemeen zwaardere eisen aan de inwilgiging van uitleveringsverzoek te stellen dan tussen de «civil law» landen, de meeste West-Europese landen, gebruikelijk is. Het verschil blijkt uit het feit dat naar Canadees recht uitlevering ter fine van een vervolging slechts kan worden toegestaan als de verzoevende Staat aantoonde dat het tegen de opgeëiste persoon aanwezige bewijs een zogeheten «prima facie case» oplevert. Dat houdt in dat er zoveel bewijs voor elk bestanddeel van het vermoedelijk door de opgeëiste persoon gepleegde strafbare feit moet worden overgelegd, dat er naar het oordeel van de Canadese rechter naar Canadese maatstaven goede reden is te verwachten dat de opgeëiste persoon op grond van dit bewijs kan worden veroordeeld. Onder het Europees uitleveringsverdrag behoeft geen bewijs te worden overgelegd en ook de Uitleveringswet (Stb. 1967, 130) stelt nauwelijks eisen omtrent het bewijs.

In het onderhavige Verdrag is dit Canadese rechtsbeginsel gehandhaafd, zij het dat thans niet langer aan de eisen die het Canadese recht stelt aan de vorm en de wijze van totstandkoming van het bewijs behoeft te worden voldaan. Voorzien is in een regeling waarbij de Canadese rechter is gebonden aan een verklaring van de Nederlandse rechter-commissaris dat de overgelegde stukken naar Nederlands recht erkende bewijsmiddelen bevatten en in een Nederlandse strafrechtelijke procedure wettelijk toelaatbaar zijn. Een en ander betekent een aanzienlijke vereenvoudiging ten opzichte van de huidige situatie.

Ten aanzien van Canadese uitleveringsverzoeken aan het Koninkrijk ter fine van een vervolging is afgezien van de eis dat het tegen de opgeëiste persoon bestaande bewijsmateriaal dient te worden overgelegd. Het Canadese rechtstelsel is van dien aard dat vertrouwen daarin evenzeer is gerechtvaardigd als in de West-Europese rechtssystemen, die onder het Europees uitleveringsverdrag niet de overlegging van «prima facie» bewijs stellen. Derhalve is voorzien in een regeling waarbij van Canada dezelfde stukken worden verlangd als bij soortgelijke verzoeken welke onder het Europees uitleveringsverdrag worden gedaan, te weten, een aanhoudingsbevel in origineel of gewaarmerkte kopie, samen met een omschrijving van de feiten en een afschrift van de toepasselijke wetsbepalingen.

In het Verdrag is de imperatieve grond tot weigering in verband met de doodstraf achterwege gelaten. Canada behoort evenals Nederland tot de abolitionistische landen. De doodstraf werd in Canada in 1976 afgeschaft, nadat reeds sedert 1960 geen tenuitvoerlegging van deze straf meer plaats had gevonden. Deze afschaffing is sedertdien nimmer serieus heroverwogen. Onder deze omstandigheden zou opnemng van

een bepaling inzake de doodstraf slechts afbreuk kunnen doen aan de in de Verdragspartijen gewortelde overtuiging dat de doodstraf geen plaats toekomt in het hedendaagse strafrecht.

De Regeringen van de Nederlandse Antillen en van Aruba hebben te kennen gegeven medegelding van het Verdrag voor hun landen te wensen. Het Verdrag zal derhalve gelden voor het gehele Koninkrijk. Gelet op de aanpassingen die het materiële uitleveringsrecht voor de Nederlandse Antillen, dat ook voor Aruba geldt, in 1981 heeft ondergaan, is dat recht geheel in overeenstemming met de uitgangspunten van dit Verdrag.

De praktijk van uitleveringsrelatie met Canada wijst uit, dat uitlevering tussen beide Staten in beperkte mate voorkomt: in het laatste decennium zijn minder dan 10 verzoeken gedaan. Dit neemt niet weg, dat de regering van het Koninkrijk het mede met het oog op de bestrijding van de internationale criminaliteit van belang acht dat met Canada moderne uitleveringsrelaties bestaan.

Het onderhavige Verdrag wordt zoals gebruikelijk ter uitdrukkelijke goedkeuring voor gelegd. Dit gebruik berust op een toezegging gedaan in 1982 door de toenmalige Minister van Justitie in een discussie met de Tweede Kamer (Hand. II, 30 maart 1982, blz. 29-42).

Men ging er toen van uit dat het Parlement over ieder nieuw gesloten uitleveringsverdrag wel een discussie met de Regering zou willen voeren, zijnde het criterium om de uitdrukkelijke goedkeuringsprocedure te volgen. Inmiddels is bij de ondergetekenden de vraag gerezen of die vooronderstelling nog geacht kan worden te gelden. Het feit dat bij voorbeeld de goedkeuring van het Nederlands-Australisch uitleveringsverdrag nauwelijks tot discussie aanleiding gaf, sterkt hen in hun vermoeden, dat er wellicht onvoldoende grond is om voor wat betreft de te volgen goedkeuringsprocedure, aan uitleveringsverdragen een van andere verdragen afwijkende status toe te kennen. Zij zouden zich dan ook voortaan bij het maken van de keuze of uitleveringsverdragen ter stilzwijgende of uitdrukkelijke goedkeuring aan het Parlement worden aangeboden, willen laten leiden door de verwachting of bij het Parlement behoefte aan een gedachtenwisseling over het desbetreffende verdrag zal bestaan.

Artikelsgewijze toelichting¹

Artikel 1 stelt de verdragsrechtelijke verplichting om, onder de in het Verdrag bepaalde voorwaarden, tot uitlevering over te gaan.

Artikel 2 bevat de omschrijving van het vereiste van gekwalificeerde dubbele strafbaarheid. In het eerste lid is op Canadees verzoek bepaald dat bij uitlevering ter fine van een vervolging de minimale strafbedreiging meer dan een jaar dient te zijn. Reden hiervoor is dat het Canadese recht onderscheid maakt tussen strafbare feiten, welke door middel van snelrecht kunnen worden afgedaan en met maximaal een jaar vrijheidsstraf zijn bedreigd (summary offences) en strafbare feiten ten aanzien waarvan onder andere jury rechtspraak is voorschreven en waarbij de strafbedreiging steeds meer dan een jaar is (indictable offences). Van Canadese zijde gaf men er de voorkeur aan dat de eerstgenoemde categorie delicten niet zelfstandig tot uitlevering aanleiding zouden kunnen geven. In geval van uitlevering ter fine van de tenuitvoerlegging van een vonnis dient het nog te executeren strafrestant minimaal zes

¹ Trb. 1989, 169 is ter inzage gelegd op de bibliotheek.

maanden te zijn. Deze laatste eis komt overeen met artikel 2, eerste lid, van het Nederlands-Australisch uitleveringsverdrag.

Artikel 5, eerste lid, onder a en b, van de Uitleveringswet bepaalt dat bij uitlevering ter fine van vervolging de strafbedreiging minimaal een jaar dient te zijn en eist bij uitlevering ter fine van de tenuitvoerlegging van een vonnis een nog te executeren strafrestant van minimaal vier maanden. Het verschil tussen de onderhavige verdragsbepaling en de wet behoeft naar de opvatting van ondergetekenden niet tot aanpassing van de Uitleveringswet te leiden. Die wet regelt in hoofdstuk II de voorwaarden voor uitlevering door Nederland aan een vreemde Staat, waaraan elk verdrag zou moeten beantwoorden. Die voorwaarden, zo blijkt ook uit de memorie van toelichting bij de Uitleveringswet (Kamerstukken II, 1964/1965, 8 054, nr. 3, blz. 10), zijn op te vatten als minimumvereisten. Het geconstateerde verschil houdt slechts in die zin een afwijking van de wet in dat de uitlevering aan strengere voorwaarden wordt gebonden dan de Uitleveringswet eist. De verdragsluiters is derhalve binnen de door de wet gestelde grenzen gebleven, zodat met het oog op dit Verdrag geen bijzondere wettelijke voorziening getroffen behoeft te worden.

Het tweede lid ziet op uitlevering ter fine van de tenuitvoerlegging van een vonnis waarbij de opgelegde sanctie deels uit een vrijheidsbenemende straf of maatregel en deels uit een geldboete bestaat. De mogelijkheid om ten behoeve van de tenuitvoerlegging van dergelijke vonnissen uitlevering toe te staan is tevens voorzien in artikel 12, tweede lid, onder b, van de Uitleveringswet.

Het derde lid bevat de mogelijkheid van de zogeheten accessoire uitlevering. Dit kan aan de orde komen bij uitleveringsverzoeken waaraan meerdere feiten ten grondslag liggen, welke alle zowel naar het recht van de verzoekende Staat als naar het recht van de aangezochte Staat strafbaar zijn gesteld, maar waarvan de strafbedreiging van sommige van die strafbare feiten beneden het in het eerste lid van dit artikel vermelde minimumniveau ligt. Laatstbedoelde feiten kunnen ingevolge het eerste lid niet zelfstandig tot uitlevering aanleiding geven. Ingevolge het tweede lid kan de uitlevering terzake wel in combinatie met tenminste een strafbaar feit waarvan de strafbedreiging ligt boven het minimumniveau, als bedoeld in het eerste lid, worden toegestaan. Artikel 2, tweede lid, van het Europees Verdrag betreffende uitlevering van 13 december 1957 (Trp. 1965, 9) bevat dezelfde regeling voor accessoire uitlevering.

Het vierde lid bepaalt uitdrukkelijk dat fiscale delicten tot uitlevering kunnen leiden. Deze bepaling is geschreven in het licht van artikel 11, vierde lid, van de Uitleveringswet.

Artikel 3 regelt de uitlevering van eigen onderdanen. Canada levert in het algemeen eigen onderdanen uit. Nederland uitsluitend onder bepaalde omstandigheden. Het eerste lid is in overeenstemming met artikel 4, tweede lid, van de Uitleveringswet dat uitlevering van Nederlandse onderdanen ter fine van vervolging toestaat mits is gewaarborgd dat de opgeëiste persoon, wanneer hij terzake van de feiten waarvoor de uitlevering kan worden toegestaan in de verzoekende Staat tot onvoorwaardelijke vrijheidsstraf wordt veroordeeld, deze straf in Nederland zal mogen ondergaan. Indien Canada in een concreet geval deze garantie geeft, zal Nederland de tenuitvoerlegging van een in Canada aan de uitgeleverde Nederlandse staatsburger opgelegde vrijheidsstraf kunnen overnemen op basis van en volgende de procedure voorgeschreven door het Europees verdrag inzake overbrenging van gevonniste personen van 21 maart 1983 (Trb. 1983, 74), waarbij Canada en het Koninkrijk partij zijn. Indien Canada de garantie in een concreet geval niet geeft, zal de

uitlevering worden geweigerd. Zulks een weigering is niet in strijd met het eerste lid, omdat zij gebaseerd zal zijn op het uitblijven van de gevraagde garantie en niet uitsluitend op grond van het feit dat de opgeëiste persoon de Nederlandse nationaliteit heeft.

Het tweede lid ziet op de uitlevering van eigen onderdanen ter fine van de tenuitvoerlegging van een vonnis. Zoals blijkt uit de toelichting op het eerste lid van dit artikel zal dit door Nederland steeds worden geweigerd.

Het derde lid voorziet in de mogelijkheid van overname van de tenuitvoerlegging van een vonnis gewezen tegen een onderdaan van de aangezochte Staat, nadat de uitlevering van de veroordeelde is geweigerd. Deze bepaling geeft de verdragsbasis welke door artikel 2 van de Wet overdracht tenuitvoerlegging strafvonnissen van 10 september 1986, Stb. 464, wordt geëist. In het onderhavige Verdrag zijn geen procedure-regels opgenomen, er wordt uitdrukkelijk verwezen naar het nationale recht. Naar Nederlands recht zal, na een weigering van de uitlevering, als bedoeld in het tweede lid van dit artikel, de overname van de tenuitvoerlegging van een Canadees vonnis derhalve geheel worden beheerst door de Wet overdracht tenuitvoerlegging strafvonnissen.

Artikel 4 bevat de imperatieve weigeringsgronden. Deze gronden worden ook in de Uitleveringswet genoemd: het politieke karakter van het delict in artikel 11, eerste en tweede lid, het puur militaire karakter van het delict in artikel 11, vierde lid, het ne bis in idem beginsel in artikel 9, eerste lid, onder c, en de verjaring van het recht tot strafvervolgning en het recht tot tenuitvoerlegging in artikel 9, eerste lid, onder e. In de inleiding is reeds uiteengezet waarom de weigeringsgronden in verband met de tenuitvoerlegging van de doodstraf en in verband met een discriminatoire vervolging niet zijn opgenomen.

Artikel 5 bevat de facultatieve weigeringsgronden. Deze corresponderen met de gronden genoemd in de uitleveringswet: strafvervolgning door de aangezochte Staat in artikel 9, eerste lid, onder a en b, het ne bis in idem beginsel ten aanzien van buitenlandse rechterlijke beslissingen in artikel 9, eerste lid, onder d, ten eerste en ten tweede, en de hardheidsclausule in artikel 10, tweede lid:

De weigeringsgrond onder c is opgenomen op Canadees verzoek, omdat het Canadese strafrecht slechts in uitzonderingsgevallen van toepassing is op strafbare feiten, welke buiten het Canadese grondgebied zijn gepleegd. Een vergelijkbare weigeringsgrond is opgenomen in artikel 7, tweede lid, van het Europees uitleveringsverdrag.

Artikel 6 regelt de kanalen waarlangs uitleveringsverzoeken en verdere correspondentie worden verzonden. Hoofregel is rechtstreeks verkeer tussen de bevoegde Ministeries van Justitie van het Koninkrijk en Canada. Dit zal in de relatie tussen Canada en respectievelijk de Nederlandse Antillen en Aruba een belangrijke tijdswinst betekenen.

Het diplomatieke kanaal is niet afgeschaft, omdat het incidenteel wenselijk kan worden geacht het bijzondere belang dat met de gevraagde uitlevering is gemoeid te onderstrepen met deze wijze van aanbieding van het uitleveringsverzoek. Bij gebruikmaking van het diplomatieke kanaal zullen verzoeken uitgaande van en gericht tot respectievelijk de Nederlandse Antillen of Aruba worden verzonden en ontvangen door het Ministerie van Buitenlandse Zaken te 's-Gravenhage.

Deze bepaling heeft een pendant in artikel 18, tweede lid, van de Uitleveringswet.

Artikel 7 bevat een opsomming van de stukken die ter staving van een uitleveringsverzoek dienen te worden overgelegd.

Het eerste lid, onder a, bevat de stukken welke bij elk uitleveringsverzoek, ongeacht of het gaat om een verzoek ter fine van een vervolging of ter fine van de tenuitvoerlegging van een vonnis en ongeacht of het een verzoek van het Koninkrijk of Canada betreft, dienen te worden overgelegd.

Het eerste lid, onder b, bevat de stukken welke daarnaast dienen te worden overgelegd bij een verzoek ter fine van een vervolging. Hierbij is een onderscheid gemaakt tussen verzoeken afkomstig van Canada en van het Koninkrijk. Op Canadese verzoeken is uitsluitend het bepaalde onder (i) van toepassing, hetgeen geheel in overeenstemming is met artikel 18, derde lid, van de Uitleveringswet. Bij verzoeken van het Koninkrijk dienen de stukken als bedoeld onder (i) en (ii) tevens te worden overgelegd. Uit laatstbedoelde stukken moet blijken of aan het in de inleiding beschreven vereiste van het voorhanden zijn van «prima facie» bewijs tegen de opgeëiste persoon is voldaan.

Het eerste lid, onder c, bevat de stukken welke naast de stukken als bedoeld in het eerste lid, onder a, dienen te worden overgelegd bij verzoeken ter fine van de tenuitvoerlegging van een vonnis.

Aangezien het Canadese recht de mogelijkheid kent dat over de veroordeling en de strafoplegging niet op dezelfde moment wordt beslist, is in het eerste lid, onder d, opgenomen welke stukken door Canada dienen te worden overgelegd indien de uitlevering wordt verzocht van een persoon die zich na de veroordeling, maar voor de strafoplegging aan de justitie heeft weten te onttrekken. Voor soortgelijke bepalingen zij verwezen naar artikel 9, vierde lid van het Nederlands-Amerikaans uitleveringsverdrag en artikel 5, tweede lid, onder c, van het Nederlands-Australisch uitleveringsverdrag.

Het Canadese recht kent in beginsel geen verstekprocedure. Dit heeft onder het Nederlands-Brits uitleveringsverdrag tot gevolg dat indien Nederland de uitlevering verzoekt ter fine van de tenuitlegging van een verstekvonnis, dezelfde stukken dienen te worden overgelegd als bij een verzoek ter fine van een vervolging. De achtergrond van deze regeling is, dat de Canadese rechter door middel van toetsing van het bewijsmateriaal dat ten grondslag heeft gelegen aan de veroordeling bij verstek kan nagaan of de veroordeling niet lichtvaardig heeft plaats gevonden. Ook het Koninkrijk staat bij uitleveringszaken in het algemeen aarzeld tegenover verstekvonnissen, maar erkent anderzijds wel verstekvonnissen die tot stand zijn gekomen nadat de veroordeelde in de gelegenheid is geweest zijn verdediging te voeren danwel zulks alsnog kan doen na zijn uitlevering. Verwezen mag worden naar het voorbehoud dat de Regering heeft gemaakt bij artikel 1 van het Europees uitleveringsverdrag en naar artikel 5, derde lid, van de Uitleveringswet. In het tweede lid van het onderhavige artikel worden thans de verstekvonnissen, welke op de volgende wijze tot stand zijn gekomen en onherroepelijk zijn geworden, erkend, als vonnissen die ten behoeve van de uitlevering met op tegenspraak gewezen vonnissen worden gelijkgesteld. Ten eerste de situatie waarbij de dagvaarding aan de verdachte in persoon is betekend, maar de verdachte niet is verschenen tijdens de behandeling ter terechtzitting en ook niet binnen veertien dagen na het wijzen van het vonnis een rechtsmiddel heeft ingesteld. In de tweede plaats de situatie, waarbij de verdachte niet is verschenen en het verstekvonnis aan de veroordeelde in persoon is betekend en waartegen de veroordeelde niet binnen veertien

dagen na de betekening een rechtsmiddel heeft ingesteld. Dit betekent dat wanneer de uitlevering ter fine van de tenuitvoerlegging van een dergelijk verstekvonnis wordt gevraagd slechts de stukken als bedoeld in het eerste lid onder c, behoeven te worden overgelegd. Het verdient overigens aanbeveling in deze gevallen in het over te leggen feitenrelaas als bedoeld in het eerste lid, onder a, onder (ii), tevens aan te geven op welke wijze het verstekvonnis tot stand is gekomen en onherroepelijk is geworden.

Het derde, vierde en vijfde lid betekenen een aanmerkelijke vereenvoudiging van de voorschriften omtrent het waarmerken van stukken, in vergelijking met het Nederlands-Brits uitleveringsverdrag. Niettemin blijven ten behoeve van de behandeling van uitleveringsverzoeken in Canada bepalingen als deze noodzakelijk.

Artikel 8 komt materieel overeen met artikel 19 van de Uitleveringswet. Hierbij zij opgemerkt dat in Canada aanvulling van de stukken in de regel plaats dient te vinden voordat het verzoek aan de rechter wordt voorgelegd. Anders dan de Nederlandse rechter is de Canadese rechter niet gewoon, wanneer tijdens de behandeling blijkt dat aanvulling van de stukken is gewenst, de verdere behandeling voor bepaalde tijd aan te houden en na ontvangst van de aanvullende informatie het verzoek af te handelen. De Canadese rechter oordeelt de stukken in zulk geval onvoldoende en verklaart de uitlevering niet toelaatbaar.

Het is in Canada dan ook de praktijk dat de procesvertegenwoordiger voor het Koninkrijk, waarover hierna bij artikel 20 meer, het verzoek zeer nauwkeurig op zijn volledigheid onderzoekt voordat hij het aan de rechter voorlegt.

Artikel 9 regelt de bevoegdheid tot voorlopige aanhouding. Gewezen zij op het vierde lid dat de duur van de voorlopige aanhouding, in afwachting van het formele uitleveringsverzoek, bepaalt op maximaal 60 dagen. Dat is de termijn waarop voor de toepassing van dit Verdrag artikel 16, eerste lid, onder b, van de uitleveringswet doelt. In artikel 11, vierde lid, van het Nederlands-Amerikaans uitleveringsverdrag wordt van een termijn van dezelfde duur uitgegaan. De maximumtermijn is overeengekomen, omdat in het bijzonder bij uitleveringsverzoeken van het Koninkrijk ter fine van een vervolging de samenstelling van het dossier een tijdrovende zaak is. Zoals hiervoor in de inleiding en bij artikel 7, eerste lid, onder c, reeds werd opgemerkt dient in deze gevallen «prima facie» bewijs te worden overgelegd. De vormvereisten zijn weliswaar vereenvoudigd, maar dit leidt niet tot een vermindering in aantal van de stukken. Bovendien zal het dossier, zo blijkt uit artikel 18, ook nog geheel vertaald moeten worden in de Engelse of Franse taal. Ervaring in de uitleveringspraktijk met onder meer de Verenigde Staten van Amerika heeft geleerd, dat met een absolute prioriteitsstelling bij de voorbereiding van deze uitleveringsverzoeken, een periode van 60 dagen niet overmatig lang is. Tenslotte dient deze termijn ook Canadese belangen. De door Canada over te leggen stukken zijn in het algemeen geringer van omvang, maar kunnen door de uitgestrektheid van dat land wel een aanzienlijk lange weg moeten afleggen voordat zij, via Ottawa, in 's-Gravenhage, Willemstad of Oranjestad aankomen. Het spreekt overigens vanzelf dat een verzoekende Staat er alle belang bij heeft dat het uitleveringsverzoek met alle bijbehorende stukken zo snel mogelijk aan de aangezochte Staat wordt aangeboden, en derhalve steeds zal streven naar een zo kort mogelijk tijdsverloop tussen het moment van voorlopige aanhouding van de opgeëiste persoon en het moment van aanbidding van het verzoek om diens uitlevering.

Artikel 10 komt materieel overeen met artikel 35 van de Uitleveringswet. Nadere uitwerking van de bij de keuze tussen concurrerende uitleveringsverzoeken te hanteren criteria is achterwege gelaten, omdat deze naar Nederlands en Canadees recht overeenstemmen.

Artikel 11 betreft de beslissing op een uitleveringsverzoek en de feitelijke overlevering van de opgeëiste persoon. Het vierde lid bevat waarborgen voor de opgeëiste persoon, tegen onnodige vertraging bij de feitelijke overlevering. Vijftien dagen na de dag, waarop conform het derde lid zijn feitelijke overlevering is bepaald, wordt hij in vrijheid gesteld en na verloop van in totaal 30 dagen kan zijn feitelijke overlevering niet meer worden verlangd.

Artikel 12 handelende over uitstel van de feitelijke overleving, vindt een parallel in artikel 39, tweede lid, van de Uitleveringswet.

De overdracht van voorwerpen, als bedoeld in **artikel 13**, is in de Uitleveringswet geregeld in de artikelen 46 en 47. de bepalingen sluiten op elkaar aan.

Artikel 14 bevat het specialiteitsbeginsel dat in artikel 12 van de Uitleveringswet is geregeld.

Opgemerkt zij dat de in het eerste lid, onder a, bedoelde procedure inhoudt dat de opgeëiste persoon na diens uitlevering zelfstandig tegenover een rechter in het land waaraan hij is uitgeleverd schriftelijk kan verklaren dat hij instemt met zijn vervolging ter zake van andere strafbare feiten dan waarvoor zijn uitlevering is toegestaan, welke hij voor zijn uitlevering heeft begaan of met de tenuitvoerlegging van een vonnis dat voor zijn uitlevering tegen hem is geweest. De onderhavige bepaling voorziet in een adequate rechtsbescherming van de uitgeleverde persoon. Een soortgelijke regeling bevat artikel VII, tweede lid, van de op 30 augustus 1979 te Wittem gesloten Overeenkomst tussen het Koninkrijk en de Bondsrepubliek Duitsland betreffende de aanvulling en vergemakkelijking van de toepassing van het Europees verdrag betreffende uitlevering (Trb. 1979, 142). Het eerste lid, onder b, c en d, komt overigens overeen met artikel 14, eerste lid, van het Europees uitleveringsverdrag.

Het tweede lid komt overeen met het bepaalde in artikel 14, derde lid, van het Europees uitleveringsverdrag.

Artikel 15 bevat de beperkingen tot verderlevering aan een derde Staat, hetgeen in artikel 12, derde lid, van de Uitleveringswet is geregeld.

Artikel 16 regelt de verkorte procedure en de gevolgen daarvan en komt materieel overeen met de artikelen 41 en met 45 van de Uitleveringswet.

Artikel 17 bevat de regeling voor doorlevering van een opgeëiste persoon en sluit aan bij de artikelen 48 tot en met 50 van de Uitleveringswet.

Artikel 18 bevat de regeling voor de taal waarin het formele uitleveringsverzoek dient te worden gesteld en de vertaling van de stukken ter staving van het verzoek.

De formele uitleveringsverzoeken kunnen zowel in de Engelse als in de Franse taal worden gedaan, met uitzondering van de Canadese uitleveringsverzoeken gericht aan de Nederlandse Antillen en Aruba, welke

uitsluitend in de Engelse taal dienen te worden gesteld. Deze uitzondering is gemaakt in verband met het feit dat de kennis van de Franse taal in deze delen van het Koninkrijk in het algemeen minder verspreid is dan in Nederland.

Bij de stukken ter staving van het verzoek dient steeds een vertaling in de officiële landstaal te worden overgelegd. Canada heeft twee officiële talen, het Frans en het Engels. Indien vooraf is te voorzien in welk deel van Canada het uitleveringsverzoek zal worden behandeld, is het aanbevelingswaardig de over te leggen stukken te vertalen in de de dat gebied overheersend gesproken landstaal.

Ter toelichting op **artikel 20** wordt opgemerkt dat de procedures voor behandeling van uitleveringsverzoeken in Canada en het Koninkrijk verschillend zijn. In het Koninkrijk treedt het vorderend openbaar ministerie niet op als procesvertegenwoordiger van de verzoekende Staat, maar heeft het de taak te bevorderen dat het toepasselijke uitleveringsverdrag juiste toepassing verkrijgt.

In Canada treedt de Attorney-Generaal van Canada, in praktijk door hem aangewezen raadslieden, op als procesvertegenwoordiger voor het Koninkrijk.

De Minister van Justitie,
E. M. H. Hirsch Ballin

De Minister van Buitenlandse Zaken,
H. van den Broek